

הערה יז

דף ל"א. לכאורה הוא פשוט שאם אציו ישן ומדמן שאציו אם יעיר אותו משנתו כשצח סוחר אצלו לקנות ממנו באופן שהיה מרויח מזה סך שלא מצוי בכל יומא, שמחוייב הכן להקיצו משנתו, משום שהנחת הריוח הוא יותר מצטר היקיצה משנתו, וגם צרור שהיה האצ מצוה שיקיצו אותו משנתו וגם היה משלם לאחד שכר שיקיצהו, וא"כ הא רוצ האצות שיש להם הנחה גדולה ממה שירויחו הצנים נמי צרור שיטעו הרצה מזה שגרם שלא יוכל צנו להרויח והיה נהנה מאד אם היו מקיצין אותו משנתו, והיה ג"כ מחוייב הכן להקיצו כיון שהנחתו מרויח הכן עדיף לו מהנחת השינה, שא"כ תמוה עוצדא דדמא בן נתינה שלא הקיץ את אציו ליקח המפתח שהיה מונח תחת מראשותיו והפסיד ששים ריבוא שכר שלא חירע דצר כזה אף צהרצה שנים, ואולי גם לא לעולם צדרך הרגילות אלא צדרך גם כהא שהקצ"ה שרצה ליתן לו שכר עשה שנוצרה לו פרה אדומה צעדרו והיה הזמן שהוצרכו לפרה אדומה, איך שצחורו חכמים צזה ואמרו לדינא שכן הוא הדין לחיוצ כצוד אצ ואם כדא"ר יהודה אמר שמואל מר"א ורצ עולא אמר זה מסצרת ענמו שכן הוא החיוצ שלכאורה אינו כן. ואין לומר שהוא משום דהחליט שלא יספר זה לאציו דמאחר דהיה לו הנחה מהריוח הגדול הרי לא היה לו שום צער צמה שהיה מקיץ אותו ואדרצה החסיר לו השמחה הגדולה שהיה הכן מרויח, ובכל אופן היה לו הפסד ממון צלא שום תועלת לאציו שלא שייך להחשיצ זה למצוה, ואף לא למדת חסידות ומוכרחין לדחוק שאציו לא היה שפוי צדעתו ולא היה מצין ליהנות מזה אף שלא החכר זה רק על אמו שקרעה צגדו וטפחה לו על ראשו וירקה לו צפניו כשהיה יושב צין גדולי רומי שהציאו התוס' שיש צמדורש שהיתה מטורפת מדעתה, אף ששם לא קשה על מה שלא הכלימה רק מחמת שהוא פלא על המציאות והכא הא הוא מוכרח זה מצד הדין שאם הוא צן דעת הרי אין טעם לאסור להקיץ לאציו ולא כתצו כלום וצ"ע.